

ἀνα-δαίομαι, βλ. [ἀναδατέομαι](#).

ἀνα-δαίω, ποιητ. **ἀν-δαίω**, μόνο στον ενεστ., ανάβω, σε Αισχύλ.

ἀνα-δάσασθαι, απαρ. αορ. α' του *ἀναδατέομαι*.

ἀνα-δασθῆναι, απαρ. αορ. α' του *ἀναδατέομαι*.

ἀναδασμός, ὄ, αναδιανομή ή κατανομή της γης ανάμεσα στους αποίκους, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.

ἀνάδαστος, -ον, **I.** αναδιανεμημένος, ανακατανεμημένος, *ἀν. γῆν ποιεῖν* (πρβλ. [ἀναδασμός](#)), σε Πλούτ. **II.** *ἀν. ποιεῖν τι*, μεταβάλλει, ακυρώνει, σε Λουκ.

ἀνα-δᾶτέομαι, αόρ. α' *ἀν-εδασάμην*· διανέμω εκ νέου, ανακατανέμω, ξαναμοιράζω, σε Θουκ. — Παθ., *ἀναδαίομαι*, διανέμομαι, σε Χρησμ. παρά Ηροδ.

ἀνα-δέδρᾶκον, αόρ. β' του *ἀναδέρκομαι*.

ἀνα-δέδρομα, παρακ. του *ἀνατρέχω*.

ἀνάδειγμα, -ατος, τό, είδος επιστομίου, «ντουντούκα» για τους δημόσιους κήρυκες, σε Ανθ.

ἀνα-δείκνυμι και -ύω, μέλ. -δείξω, Ιων. -δέξω· **I.** ανασηκώνω και επιδεικνύω, *πύλας ἀναδεικνύναι*, παρουσιάζω με το άνοιγμα των θυρών, δηλ. ανοίγω διάπλατα τις πύλες, σε Σοφ.· (ομοίως στην Παθ., *μυσταδόκος δόμος ἀναδείκνυται*, σε Αριστοφ.)· *ἀναδέξει ασπίδα*, κρατώ ασπίδα ως σινιάλο, σύμβολο, σε Ηρόδ.· *ἀνέδειξε σημήιον τοῖς ἄλλοις ἀνάγεσθαι*, τους έκανε σινιάλο για να ανοιχτούν στη θάλασσα, στον ίδ. **II.** καθαγιαζώ, αφιερώνω, σε Ανθ.

ἀνάδειξις, -εως, ή, **I.** προκήρυξη εκλογών, ορισμός, τοποθέτηση, Λατ. *designatio*, σε Πλούτ. **II.** (από την Παθ.), εμφάνιση, εκδήλωση, σε Κ.Δ.

ἀνα-δέκομαι, Ιων. αντί *ἀναδέχομαι*.

ἀν-άδελφος, -ον, αυτός που δεν έχει αδέλφια, σε Ευρ.

ἀνάδεμα, ποιητ. **ἄνδεμα**, -ατος, τό = *ἀνάδημα*, σε Ανθ.

ἀνα-δέξαι, Ιων. αντί -δειξαι, απαρ. αορ. α' του *ἀναδείκνυμι*.

ἀνα-δέρκομαι, αποθ. με Ενεργ. αορ. β' -*δέδρᾶκον*, αναβλέπω, κοιτάζω προς τα πάνω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνα-δέρω, ποιητ. **ἀνδ-**, μέλ. -*δερῶ*, αόρ. α' -*έδειρα*· γδέρνω το δέρμα, μεταφ. απογυμνώνω, εκθέτω, τι, σε Λουκ.· ομοίως στη Μέσ. *ἀναδέρεσθαι*, σε Αριστοφ.

ἀνάδεσις, -εως, ή (**ἀναδέω**), **1.** περιδέσιμο, *στεφάνων*, σε Πλούτ. **2.** πιάσιμο και δέσιμο των μαλλιών, *τῆς κόμης*, σε Λουκ.

ἀνα-δέσμη, ή, ταινία για τα μαλλιά, κεφαλόδεσμος, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· ομοίως,

ἀνά-δεσμος, ὄ (*ἀναδέω*), σε Ανθ.

ἀνάδετος, -ον, αυτός που μαζεύει και δένει τα μαλλιά, σε Ευρ.

ἀνα-δεύω, μέλ. -*σω*, υγραίνω, λιπαίνω· μεταφ., εμποτίζω, σε Πλούτ.

ἀνα-δέχομαι, μέλ. -*δέξομαι*, αόρ. α' *ἀνεδεξάμην*, Επικ. αορ. β' *ἀνεδέγμην*· παρακ. *ἀναδέδεγμα*· αποθ.· **I.** περιλαμβάνω, δέχομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** παίρνω επάνω μου, παραδέχομαι, υποκύπτω, *ὀΐζυν*, σε Ομήρ. Οδ.· *ἀν. τι ἐφ' ἑαυτόν*, σε Δημ. **2.**

αποδέχομαι, υπόσχομαι να κάνω, με απαρ. μέλ., σε Ηρόδ., Ξεν.· ομοίως, *ἀν. τοῦς δανειστάς*, αναλαμβάνω να ικανοποιήσω αυτούς, σε Πλούτ.· είμαι εγγυητής για κάποιον, τινι, σε Θουκ.

ἀνα-δέω, Απτ. μτχ. *ἀναδῶν*· μέλ. -*δήσω*, αόρ. α' *ἀνέδησα*· — Μέσ. και Παθ. Απτ. συνηρ. *ἀναδοῦνται*, *ἀναδούμενος*· παρακ. Παθ. -*δέδεμαι*· **I. 1.** σφίγγω ή δένω, σε Πίνδ. — Μέσ., *ἀναδέεσθαι τὰς κεφαλὰς*, να δένουν τα κεφάλια τους, σε Ηρόδ.·

κρώβυλον ἀναδειῖσθαι τῶν τριχῶν, δένω τα μαλλιά κάποιου σε κόμπο, σε Θουκ. **2.** με αιτ. προσ., στεφανώνω, σε Πίνδ., Θουκ.· *εὐαγγέλια ἀναδεῖν τινα*, τον στεφανώνει για τις καλές ειδήσεις, σε Αριστοφ.· μεταφ. στην Παθ., *τροφῆ ἀναδοῦνται*, είναι καλά εφοδιασμένοι με φαγητό, σε Πλάτ. **II.** *ἀναδῆσαι τὴν πατρίνην ἔς τινα*, συνδέω την οικογένειά μου με τον θεμελιωτή της, ανιχνεύω τις απαρχές της, βρίσκω το γενεαλογικό μου δέντρο, σε Ηρόδ. **III.** Μέσ., λέγεται για πλοίο, *ἀναδούμενος ἔλκειν*, ρυμουλκώ, σε Θουκ. **IV.** μεταφ. στην Παθ., *ἀναδεδέσθαι ἔκ τινος ἢ εἷς τι*, είμαι εξαρτημένος από, σε Πλούτ.

ἀνάδημα, ποιητ. **ἄνδημα**, τό = ἀναδέσμη, σε Πίνδ., Ευρ.

ἀνα-διδάσκω, μέλ. -*διδάζω*, **I.** διδάσκω με διαφορετικό τρόπο ή καλύτερα, Λατ. *dedocore*, σε Ηρόδ. — Παθ., *διδάσκομαι καλύτερα*, αλλάζω τη γνώμη μου, στον ίδ. **II.** καθιστώ πασιφανές, σε Θουκ.· ερμηνεύω, εξηγώ, *λόγια ἄν. τινά*, τα εξηγώ, τα ερμηνεύω σε κάποιον, σε Αριστοφ.

ἀνα-δίδωμι, ποιητ. **ἀν-δίδωμι**, μέλ. -*δώσω* κ.λπ.· **I.** κρατώ ψηλά και παραδίδω, σε Πίνδ., Ξεν. **II.** παράγω, αναδίδω, *καρπὸν*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· λέγεται για ποτάμι, βουλιάζω, υφίσταμαι καθίζηση, *ἀναδιδόναι ἄσφαλτον*, στον ίδ. **2.** αμτβ., για πηγές και φωτιά, εξορμώ, εξέρχομαι, στον ίδ. **III.** διανέμω ολόγυρα, διαμοιράζω, σε Πλούτ. **IV.** αμτβ., οπισθοχωρώ, σε Αριστ.

ἀνά-δίκος, -ον (δίκη), αυτός που δικάζεται από την αρχή, σε Ανδ., Πλούτ.

ἀνα-διπλόομαι, Παθ., γίνομαι διπλός, σε Ξεν.

ἀνάδοσις, -εως, ἢ (ἀναδίδωμι), ανάπτυξη, αύξηση, σε Πολύβ.· μεταφ. λέγεται για γνώση, σε Πλούτ.

ἀνάδοτος, -ον (ἀναδίδωμι), αυτός που παραδίδεται πίσω, σε Θουκ.

ἀναδοχή, ἢ (ἀναδέχομαι), ανάληψη, επιχείρηση, δέσμευση, υπόσχεση, *πόνων*, σε Σοφ.

ἀνα-δρᾶμειν, απαρ. αορ. β' του ανατρέχω.

ἀνα-δύνω[ῦ], ανέρχομαι στην επιφάνεια του νερού, σε Βατραχομ.

ἀνα-δύομαι, Επικ. γ' ενικ. *ἀνδύεται [ῦ]*, μέλ. -*δύσομαι [ῦ]*· αόρ. α' *ἀνεδυσάμην*, Επικ. γ' ενικ. -*ατο* ή -*ετο*· αποθ. με Ενεργ. αορ. β' *ἀνέδυν*, γ' ενικ. υποτ. *ἀναδύη* ή ευκτ. *ἀναδύη [ῦ]*, απαρ. *ἀναδύναι*, παρακ. *ἀναδέδκα*· **I.** ανέρχομαι, σηκώνομαι, εμφανίζομαι από τη θάλασσα, με γεν., σε Όμηρ.· ομοίως με αιτ., *ἀνεδύσατο κῆμα θαλάσσης*, σε Ομήρ. Ίλ. **II.** αποσύρομαι, αποχωρώ, οπισθοχωρώ, σε Όμηρ.· συστέλλομαι, διστάζω, σε Αριστοφ.· λέγεται για πηγές, εκλείπω, σε Πλούτ. **2.** με αιτ. αποσύρομαι, αποφεύγω, *πόλεμον*, σε Ομήρ. Ίλ.

ἀνάδῦσις, -εως, ἢ, οπισθοχώρηση, υποχώρηση, διαφυγή, σε Πλάτ.· διαφυγή από την εκπλήρωση της στρατιωτικής θητείας, σε Πλούτ.

ἀνά-εδνος, ἢ (ἔδνα), αυτός που δεν έχει γαμήλια δώρα, σε Ομήρ. Ίλ.

ἀν-αείρω, μόνο στον ενεστ. και παρατ. ανασηκώνω, λέγεται για παλαιστή, σε Ομήρ. Ίλ.· μεταφέρω, απομακρύνω, *τάλαντα*, στο ίδ.

ἀνά-ελπτος, -ον (ἔλπομαι), απροσδόκητος, αναπάντεχος, σε Ησίοδ.

ἀν-αερτάω/ἀναερτάζω, επιτετ. τύπος αντί *ἀν-αείρω*, σε Ανθ.

ἀνα-ζάω, απαρ. -*ζῆν*, επανέρχομαι στην ζωή, ξαναζωντανεύω, σε Κ.Δ.

ἀναζείω, Επικ. αντί *ἀναζέω*.

ἀνα-ζεύγνυμι και -ύω, μέλ. -*ζεύζω*, **1.** ξαναζεύω, *ἀναζευνύναι τὸν στρατόν*, μετακινώ το στράτευμα, σε Ηρόδ.· *ἀν. τὸ στρατόπεδον*, διαλύω τη στρατοπέδευση, στον ίδ.· *ἀν. τὰς νῆας*, τα κινώ προς τα πίσω, στον ίδ. **2.** απόλ., διαλύω, εγκαταλείπω και μετακινούμαι από τη θέση μου, σε Θουκ., Ξεν.

ἀνάξενξις, -εως, ἦ, βηματισμός του στρατού, επιστροφή στην πατρίδα, σε Πλούτ.

ἀνα-ζέω, μέλ. -ζέσω, **1.** βράζω ή κοχλάζω, σε Σοφ. **2.** ἀναζ. εὐλάς, είμαι κατάμεστος από σκουλήκια, έχω το συγκεκριμένο είδος ασθένειας, σε Πλούτ.· επίσης, εὐλαὶ ἀναζέουσιν, στον ίδ.

ἀνα-ζητέω, μέλ. -ήσω, ερευνώ, διερευνώ, εξετάζω ενδελεχώς, τὰ ὑπὸ γῆς, σε Πλάτ. — Παθ., σε Ηρόδ. κ.λπ.

ἀνα-ζωγρέω, μέλ. -ήσω, επαναφέρω στην ζωή, σε Ανθ.

ἀνα-ζώννυμι ή -ύω, μέλ. -ζώσω, ξαναζώνω — Μέσ., ἀν. τὰς ὀσφύας, περιζώνω τα πλευρά κάποιου, σε Κ.Δ.

ἀνα-ζωπῦρέω, μέλ. -ήσω, ξανανάβω, αναζωοπυρώνω, σε Ευρ. — Παθ., αποκτώ καινούρια ζωή και δύναμη, καινούριο σθένος, σε Πλάτ., Ξεν.· ομοίως αμτβ. στην Ενεργ., σε Πλούτ.

ἀνα-θάλλω, αόρ. ἀ' ἀν-έθηλα, αναβλασταίνω, ξαναανθίζω· ομοίως στον Μέσ. μέλ., ἀναθαλήσεται, σε Ανθ.

ἀνα-θαρσέω, Αττ. -θαρρέω, μέλ. -ήσω, ανακτώ δύναμη, σε Αριστοφ., Θουκ.· τινί, σε κάτι, σε Θουκ.· πρὸς τι, σε Πλούτ.

ἀνα-θαρσύνω[ῃ], Αττ. -θαρρύνω, μέλ. -ῥνῶ, **1.** γεμίζω με καινούρια δύναμη, με νέο θάρρος, εμβάλλω θάρρος ξανά, σε Ξεν. **2.** αμτβ. = το προηγ., σε Πλούτ.

ἀνάθημα, ποιητ. ἄνθημα, -ατος, τό (ἀνατίθημι) **I. 1.** = ἀνάθημα, σε Θεόκρ., Ανθ. **2.** ιδίως οτιδήποτε είναι συνδεδεμένο με το κακό, καταραμένο, αφορισμένο πράγμα, σε Κ.Δ. **II.** κατάρα, στο ίδ.

ἀναθεμάτιζω, μέλ. -σω, **I.** αφιερώνω, ἀναθέματι ἀν. ἑαυτούς, συνδέθηκαν με κατάρα, σε Κ.Δ. **II.** αμτβ., καταριέμαι, βλασφημώ, σε Ανθ.

ἀνα-θερμαίνω, μέλ. -ἄνῶ, ξαναζεσταίνω, αναθερμαίνω, σε Ανθ.

ἀναθετέον, ρημ. επίθ. του ἀνατίθημι, αυτό που πρέπει να αποδώσει κάποιος, τί τινι, σε Πλάτ.

ἀνα-θηλέω, μέλ. -ήσω (θάλλω), ξαναβλασταίνω, φυτρώνω εκ νέου, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνάθημα, -ατος, τό (ἀνατίθημι), 1. αφιέρωμα πιστού που προσφέρεται σε ναό, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ. **2.** ευφοροσύνη, κόσμημα, στολίδι, σε Ομήρ. Οδ.

ἀνα-θλίβω[ῃ], μέλ. -ψω, πιέζω δυνατά, συμπιέζω, σε Ανθ.

ἄν-αθλος, -ον, αυτός που δεν έχει ανταγωνισμό, μη πολεμοχαρής, απόλεμος, σε Λουκ.

ἀνα-θορεῖν, απαρ. αορ. β' του ἀναθρώσκω.

ἀνα-θορῦβέω, μέλ. -ήσω, **I.** κραυγάζω, εκφράζω δυνατά την επιδοκιμασία μου, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** με αιτ., επιδοκιμάζω, χειροκροτώ, σε Πλάτ.

ἀνάθρεμμα, -ατος, τό (ἀνατρέφω), βρέφος, νήπιο, σε Θεόκρ.

ἀν-αθρέω, μέλ. -ήσω, ερευνώ, εξετάζω, παρατηρώ προσεκτικά, σε Ευρ., Πλάτ. — Παθ., τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, οι πράξεις τους σε σύγκριση με τα λόγια τους, σε Θουκ.

ἀνα-θρώσκω, ποιητ. και Ιων. ἄν-θρώσκω· αόρ. β' -έθορον· αναπηδώ, εκτινάσσομαι, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. κ.λπ.· ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, αναπηδά, ανεβαίνει πηδώντας πάνω του, σε Ηρόδ.

ἀνα-θῦμιάω, μέλ. -άσω [ᾗ], σηκώνω αναθυμιάσεις — Παθ., σηκώνομαι ως καπνός ή ατμός, σε Αριστ., Λουκ.

ἀναιδείᾶ, Επικ. και Ιων. -είη, Αττ. επίσης -είᾶ· (ἀναιδής)· ξεδιαντροπιά, αυθάδεια, αναισχυντία, θρασύτητα, σε Ομηρ., Πλάτ. κ.λπ.

ἀναιδεύομαι, αποθ., συμπεριφέρομαι ξεδιάντροπα, σε Αριστοφ.

άν-αιδής, -ές (αϊδώς), I. 1. αδιάντροπος, σε Όμηρ., Σοφ. **2.** με γεν., *άναιδέα δηϊοτήτος*, ακόρευτος για μάχη, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** λέγεται για πράγματα, *λάας άναιδής*, ο ανηλεής βράχος, λέγεται για τον Σίσυφο, σε Ομήρ. Οδ.: *έργ' άναιδής*, σε Σοφ.: *τό άναιδές*, συνηρ. *τάνειδές = άναιδεία*, σε Ευρ.: *έπί τό άναιδέστερον τραπέσθαι*, σε Ηρόδ. **III.** επίρρ. -*δώς*, σε Σοφ. κ.λπ.

άν-αιθύσσω, μέλ. -*ζω*, ερεθίζω, εγείρω, ξεσηκώνω, σε Σοφ., Ευρ.

άν-αίθω, μόνο στον ενεστ. και παρατ. **I.** ανάβω, βάζω φωτιά, σε Ευρ.: *κινώ* σε θερμή αγάπη, σε Μόσχ. **II.** αμτβ., αναλάμπω, φλογίζω, σε Αισχύλ.

άν-αίμακτος, -ον (αϊμάσσω), μη στιγματισμένος με αίμα, σε Αισχύλ., Ευρ.

άν-αϊμάτος, -ον = άναιμος, αποτραγγισμένος από αίμα, σε Αισχύλ.

άν-αιμος, -ον (αϊμα), αυτός που δεν έχει αίμα, σε Πλάτ. κ.λπ.

άν-αίμων, -ον = άναιμος, λέγεται για τους θεούς, σε Ομήρ. Ιλ.

άν-αιμοτί (αϊμόω), επίρρ., χωρίς να χυθεί αίμα, σε Ομήρ. Ιλ.

άν-αίνομαι παρατ. *ήναινόμην*, Επικ. *άναινόμην*· αόρ. *α' ήννάμην*, γ' ενικ. υποτ. *άνήνηνται*, απαρ. *άνήνασθαι*· αποθ.· (*άν-στερητικό αίνος*)· **I. 1.** με αιτ., απορρίπτω μετά βδελυγμίας, περιφρονώ, απορρίπτω, σε Όμηρ.: *έπίσης απλώς*, αρνούμαι, απορρίπτω, δεν αποδέχομαι, σε Ομήρ. Οδ., Ξεν. **2.** αποποιούμαι, παραιτούμαι, αποκηρύσσω, σε Αισχύλ., Ευρ. **II.** με απαρ., αρνούμαι, δεν αποδέχομαι να κάνω, σε Ομήρ. Ιλ.· και με πλεοναστική άρνηση *άναινετο μηδέν έλέσθαι*, αρνήθηκε, δεν αποδέχτηκε τίποτα, στο ίδ. **III.** απόλ., αρνούμαι, αποκρούω, σε Όμηρ.

άν-αίξας, μτχ. αορ. *α' του άναϊσσω*.

ανάιρεσις, -εως, η, I. περισυλλογή νεκρών σωμάτων (πτωμάτων) για ταφή, σε Ευρ., Θουκ.: ομοίως, σε ναυμαχία, *ναναγίων άν.*, σε Θουκ. **II.**

καταστροφή, σε Ξεν., Δημ.: *κατάργηση των νόμων*, σε Πλούτ.

άν-αιρέω, μέλ. -*ήσω*, παρακ. -*ήρηκα*, αόρ. β' *άν-εϊλον*·

A. I. 1. σηκώνω, μαζεύω, Λατ. *tolle*. **2.** μεταφέρω, σηκώνω και κομίζω, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **3.** περισυλλέγω πτώματα για ταφή, σε Αριστοφ., Ξεν.: *είναι* συνηθέστερο στη Μέσ. **II. 1.** καταστρέφω, αφανίζω, εξοντώνω, σε Όμηρ.,

Ηρόδ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πράγματα, καταλύω, ακυρώνω, διαγράφω,

εξαλείφω, σε Ξεν. κ.λπ. **3.** καταρρίπτω επιχείρημα, ανατρέπω, σε Πλάτ. **II.**

ορίζω, διατάσσω, λέγεται για χρησμό, με απαρ., *άνειλε παραδοῦναι*, σε Θουκ.: *έπίσης με αιτ. και απαρ. άνειλέ μιν βασιλέα εϊναι*, σε Ηρόδ. **2.** απόλ., απαντώ,

αποκρίνομαι, στον ίδ., Αττ. **B. I. 1.** παίρνω για τον εαυτό μου, σηκώνω· και

έπειτα, κερδίζω, νικώ, αποκτώ, κατορθώνω, σε Όμηρ. κ.λπ.: *ποινήν τινος άν.*,

απαιτώ τιμωρία από κάποιον, σε Ηρόδ. **2.** αρπάζω, παίρνω για τον εαυτό μου

και απέρχομαι, σε Ομήρ. Οδ. **3.** συλλέγω πτώματα για ταφή, σε Ηρόδ., Θουκ.

κ.λπ. **4.** παίρνω στα χέρια μου, σε Ομήρ. Ιλ.: *απ' όπου*, αναλαμβάνω

νεογέννητα παιδιά, αναγνωρίζω ως δικά μου, αποκτώ, Λατ. *dollere, suspicere*, σε Πλούτ. **5.** συλλαμβάνω στη μήτρα, όπως το ίδιο το *συλλαμβάνω*, σε Ηρόδ.

II. αναλαμβάνω, δεσμεύομαι, *πόνους*, στον ίδ.: *πόλεμόν τινι*, πόλεμος

εναντίον κάποιου, στον ίδ.: *άν. δημόσιον έργον*, αναλαμβάνω την περάτωσή

του, σε Πλάτ. **2.** αποδέχομαι ως δικό μου, *γνώμην*, σε Ηρόδ.: *άν. φιλοψυχίην*,

έχω αγάπη προς την ζωή, στον ίδ. **III.** αποσύρω, λύνω, διαγράφω, ακυρώνω,

σε Δημ.

άν-αίρω, μέλ. -*άρῶ*, υψώνω, σηκώνω· στη Μέσ., σε Ευρ.: *στην Παθ.*,

άναρθείς, αυτός που έχει μεταφερθεί, σε Ανθ.

άναισθησία, ή, έλλειψη αίσθησης ή αντίληψης· αναισθησία ως προς την ευχαρίστηση ή τον πόνο, σε Αριστ.

άναισθητέω, μέλ. -*ήσω*, στερούμαι αντίληψης ή αίσθησης, σε Δημ.

ἀν-αἰσθητός, -ον, I. 1. αναισθητός, σε Ξεν. κ.λπ.· επίρρ. *ἀναισθήτως ἔχειν*, είμαι αδιάφορος, σε Ισοκρ. **2.** ανόητος, ασυναίσθητος, χωρίς λεπτότητα, σε Θουκ., Δημ.· *τὸ ἀναίσθητον*, αναισθησία, σε Θουκ. **II.** Παθ., μη αισθητός, ανεπαίσθητος, *θάνατος*, στον ίδ.

ἀν-αισιμόω, παρατ. *ἀναισίμουν*· γ' πληθ. υποτ. αορ. *ἀ' ἀναισιμώσωσι* — Παθ. αόρ. *ἀ' ἀναισιμώθην*, παρακ. *ἀναισίμωμαι*· (*αἴσιμος*;)· Ιων. Ρήμα = Αττ. *ἀναλίσκω*, χρησιμοποιάω, καταναλώνω, σε Ηρόδ. — Παθ., *ἀναισιμοῦσθαι ἔς τι*, χρησιμοποιοῦμαι για ένα σκοπό ή ξοδεύομαι για κάτι, στον ίδ.· *ποῦ ταῦτα ἀναισιμοῦται*; που (δηλ. πώς) ξοδεύθηκαν αυτά; στον ίδ.

ἀναισιμόωμαι, -ατος, τό, κατανάλωση, ξόδεμα, δαπάνη, στον Ηρόδ.

ἀν-αἴσσω[ἀνᾶ-], συνηρ. *ἀν-άσσω*· μέλ. *-αἴζω, -άζω*, αόρ. *ἀ' -ήιζα, -ήιξα*. **1.** αναπηδώ, ξεκινώ, αυξάνω γρήγορα, σε Όμηρ. Ιλ.· λέγεται για σκέψη, στο ίδ.· λέγεται για πηγή, ξεπηδώ, αναβλύζω, στο ίδ. **2.** με αιτ., πηδώ πάνω σε *ἄρμα*, στο ίδ.

ἀναισχυντέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι αναισχυντος, συμπεριφέρομαι ξεδιάντροπα, σε Θουκ.· *πρός τινα*, σε Ξεν.

ἀναισχυντία, ή, αναιδεια, ξεδιαντροπία, σε Αριστοφ., Πλάτ.

ἀν-αἰσχυντός, -ον (αἰσχύνω), I. αναιδής, αδιάντροπος, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ.· *τὸ ἀναισχυντον* = *ἀναισχυντία*, σε Ευρ.· επίρρ. *-ατος*, σε Πλάτ. **II.**

λέγεται για πράγματα, βδελυκτός, αποστρεφής, σε Ευρ.

ἀν-αίτιος, -ον και -α, -ον, 1. λέγεται για πρόσωπα, αυτός που δεν αποτελεί την αιτία κάποιου πράγματος, αθώος, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** με γεν. πράγμ., μη ένοχος για κάτι, σε Ηρόδ., Αισχύλ. κ.λπ.· *οὐκ ἀναίτιόν ἐστι*, με απαρ., είναι επιλήψιμο να κάνω, σε Ξεν.